

De paardenvleeshandel in Argentinië en Uruguay

Onderzoeken gevoerd in maart en april 2015

Meer informatie

www.gaia.be

info@gaia.be

02 245 29 50

INLEIDING

In maart 2016 onthult GAIA de conclusies van een nieuw onderzoek naar de paardenvleesproductie in **Argentinië** en **Uruguay**. Worden de Zuid-Amerikaanse paarden die bestemd zijn voor consumptie in Europa en België zes jaar na het eerste onderzoek beter behandeld?

In 2009 en 2010 trok een speciaal team van GAIA naar Mexico, Brazilië en Argentinië om er de omstandigheden te onderzoeken van het transport en de slachting van paarden bestemd voor vleesconsumptie. De slachthuizen bevoorraden zich met paarden die gebruikt worden in boerderijen, voor paardenkoersen of dienst doen als hobbypaard. Tijdens het vervoer, over afstanden tot 2.500 km, krijgen de gewonde of uitgemergelde paarden geen eten of drinken. Vaak worden ze met veel geweld opgeladen in de overvolle, onaangepaste vrachtwagens.

Uit een nieuw onderzoek in 2014 van GAIA en bevriende organisaties blijkt dat dezelfde problemen zich in Amerika voordoen: zieke of gewonde paarden die niet verzorgd worden, onbekwaam personeel dat de paarden brutaal behandelt, langdurige transporten zonder eten of drinken, paarden die gestolen worden, slachthuizen die niet aan de normen voldoen, verschrikkelijke omstandigheden waarin de dieren worden geslacht, geen traceerbaarheid en risico's voor de volksgezondheid. Bedrijven die van deze handel leven, bieden garanties over het respect voor de dieren en over het naleven van de Europese normen. Deze garanties zijn echter puur bedrog. Dit geldt ook voor de Belgische supermarkten die paardenvlees verkopen dat afkomstig is uit die landen.

Vandaag onthult GAIA de onthutsende resultaten van een gloednieuw onderzoek dat in de loop van 2015 in Argentinië en Uruguay werd gevoerd door zijn partnerorganisaties Tierschutzbund Zürich (TSB) en Animal Welfare Foundation (AWF). Uit dit recente onderzoek blijkt eens te meer dat de slachtpaarden in Latijns-Amerika op onaanvaardbare wijze worden behandeld. Sinds de eerste vaststellingen in 2010 is er helaas niets veranderd ...

In 2015 voerde Argentinië 7.420 ton paardenvlees uit naar de Europese Unie, waarvan 1.653,4 ton naar België. Uruguay voerde op zijn beurt zo'n 3.100 ton paardenvlees uit naar de EU, waarvan 1030,5 voor België bestemd was. Terwijl de cijfers voor Argentinië sinds 2014 enigszins daalden, zijn die voor Uruguay in één jaar tijd vrijwel verdrievoudigd: in 2014 voerde België immers "maar" 361,6 ton paardenvlees in uit het land. Voor de importeurs is Uruguay dus een nieuwe leverancier.

Een identificatiesysteem zoals in de EU bestaat er in Uruguay niet. De paarden krijgen geen microchip en documenten, waarin de medische voorgeschiedenis van de dieren wordt geregistreerd, zijn al evenmin voorhanden. De laatste eigenaar moet enkel een verklaring ondertekenen waarin staat dat het dier de laatste zes maanden geen stoffen toegediend kreeg. In Uruguay kunnen fenylbutazon en heel wat andere geneesmiddelen zonder voorschrift van een dierenarts worden gekocht, wat in strijd

is met de Europese wetgeving. In theorie is het slachten van wedstrijdpaarden voor menselijke consumptie verboden in Uruguay. In de praktijk is de kans echter groot dat die regel met de voeten wordt getreden.

In 2012 keurde Uruguay een wet goed die het welzijn van de dieren tijdens de slacht moet garanderen. De wet is echter niet alleen minder streng dan de Europese normen, maar legt ook helemaal geen regels op voor het transport van de dieren. De vrachtwagens zijn allesbehalve geschikt voor het vervoer van paarden, en al zeker niet over lange afstanden. Ze bieden geen bescherming tegen de weersomstandigheden, en tussenschotten of drinkbakken zijn er niet. Hoewel de afstanden in Uruguay doorgaans korter zijn dan in andere landen, voeren twee op drie paardenslachthuizen ook levende paarden in uit Brazilië, wat de transporttijd aanzienlijk verlengt.

Bovendien worden honderden tot zelfs duizenden paarden illegaal het land ingevoerd. In 2015 bleek uit een politieverslag dat drie paardenhandelaars de voorbije drie jaar meer dan 2.000 paarden uit Brazilië hadden gesmokkeld. De paarden werden vervolgens met valse papieren aan slachthuizen in Zuid-Uruguay verkocht (Clay en Sarel zijn de enige paardenslachthuizen in het zuiden van het land). Volgens de politie is dit slechts het topje van de ijsberg. De ordediensten verwachten dat er nog meer gelijkaardige illegale handel aan het licht zal komen, gezien het gebrek aan grenscontroles tussen Brazilië en Uruguay.

Drie Uruguayaanse paardenslachthuizen worden door de EU erkend: Clay, Agroindustrial Del Este en Sarel. Het laatste is in handen van de Belgische importeur Multimeat. In 2015 was één derde van het Uruguayaanse paardenvlees dat naar Europa werd geëxporteerd, enkel voor de Belgische markt bestemd. Alles wijst er dus op dat diverse Belgische supermarkten paardenvlees verkopen van paarden die – zoals blijkt uit het onderzoek – ernstig mishandeld werden.

Net als in Uruguay worden er in Argentinië geen paarden gekweekt voor de vleesproductie. De slachtpaarden werden dus eerst als wedstrijdpaarden, werkpaarden of rijpaarden ingezet. Officieel zijn ze “*descarte de otras actividades*” of “uitgesloten voor andere activiteiten”. Onder de paarden bevinden zich zieke, gewonde en oude dieren. Er is geen enkel efficiënt systeem beschikbaar om de herkomst van de paarden te achterhalen, en diefstallen van paarden zijn een groot probleem. In februari 2013 werd een groot aantal gestolen paarden door de eigenaar ervan aangetroffen in het slachthuis Lamar. En helaas is dit geen éénmalig incident.

Aan de hand van een onderzoek uit 2010 wees GAIA eerder al op de verschrikkelijke mishandeling en de eindeloze ritten in vrachtwagens die de Argentijnse paarden moeten ondergaan. In 2012 volgde een onderzoeksteam van TSB een paardentransport naar het slachthuis Lamar. De vrachtwagen legde meer dan 1.000 km af en deed er 18 uur over. De hele rit lang kregen de paarden geen water, voedsel of rustpauze. Bij het inladen van de dieren op de verzamelplaatsen kregen de paarden stokslagen en werden ze door honden gebeten. De gewonde of zieke dieren werden niet door een dierenarts verzorgd en werden bij de andere paarden

op de vrachtwagens geladen. Ze hadden geen beschutting tegen de felle zon of de hevige regen. Bovendien werden in het slachthuis Lamar meerdere inbreuken vastgesteld op geldende EU-normen inzake dierenwelzijn: gladde vloeren, geen beschutting in de kralen buiten, geen euthanasie voor dieren die pijn lijdten, geweld, het gebruik van stroomstokken, geen nauwkeurige verdoving.

Naar aanleiding van deze onthullingen besloot supermarktketen Lidl om in zijn Belgische vestigingen geen paardenvlees meer te verkopen. In maart 2014 trok de Nederlandse supermarktketen Jumbo zelf op onderzoek naar Argentinië, waarna de keten zijn import stopzette bij het zien van de mishandeling van de paarden in het slachthuis Lamar. Ook de Zwitserse supermarkten verkopen niet langer paardenvlees uit Argentinië. En hoewel het keuringsbedrijf SGS de certificering voor dierenwelzijn van het slachthuis in april 2014 introk, staat Lamar nog steeds op de lijst van slachthuizen die goedgekeurd worden door de EU.

Argentinië blijft paardenvlees leveren aan verschillende Belgische supermarkten. Bovendien wordt België beschouwd als een echte draaischijf voor deze lucratieve handel. Vier Belgische bedrijven hebben de teugels in handen: Chevideco, Equinox, Multimeat en Velda. Equinox werkt nauw samen met het slachthuis Lamar, terwijl Chevideco samenwerkt met het slachthuis Entre Ríos.

In maart en april 2015 trokken onderzoekers van TSB | AWF naar Argentinië en Uruguay om opnieuw verslag uit te brengen over de situatie. Dit is het resultaat van hun onderzoek.

Argentinië

07.04.2015

Argentinië | Mercedes | Slachthuis Lamar | Import van paardenvlees

Wanneer we 's middags aankomen bij het slachthuis Lamar zien we hoe een transportwagen het terrein oprijdt en de paarden worden gelost. Het is een typisch Argentijnse transportwagen, met open dak en valdeuren die veel te laag zijn voor paarden. Een van de slachthuismedewerkers gaat bovenop de trailer staan en slaat de dieren met een stok op het hoofd. Meerdere paarden stoten hun hoofd hard tegen de lage valdeuren, wat ernstige hoofdwonden kan veroorzaken. Terwijl de paarden naar de kralen worden gedreven, glijdt een wit paard uit in de drijfgang. Een bruin paard loopt erg mank en heeft het moeilijk om de andere paarden bij te houden. Tal van paarden zijn graatmager, met duidelijk zichtbare ribben en heupbeenderen. De dieren worden naar een veel te kleine en overvolle kraal geleid. De ruime paddocks achter de kralen liggen er overwoekerd en onbegraasd bij. Vroeger verbleven de paarden verscheidene dagen in deze paddocks voor ze werden geslacht. In 2013 werden hier veel gestolen, zwaargewonde en stervende paarden aangetroffen. Het lijkt erop dat de paarden vandaag alleen nog in de kleine kralen naast het hoofdgebouw gehouden worden waar ze beter afgeschermd zijn voor ongewenste blikken.

Een slachthuismedewerker slaat een van de paarden op het hoofd.

Een van de paarden stoot zijn hoofd tegen de te lage valdeur.

De overvolle kralen van het slachthuis Lamar

08.04.2015

Argentinië | Mercedes | Slachthuis Lamar | Import van paardenvlees

Om 3 uur 's nachts keren we terug naar het slachthuis Lamar. Ondertussen werden nog andere paarden geleverd en staan er nog meer kralen overvol. De paarden staan op elkaar gepropt en hebben te weinig plaats. Dieren vertonen vaak agressief gedrag wanneer ze te weinig ruimte hebben. De meeste paarden zijn hier echter kalm en rusten. We zien hoe een zwart paard herhaaldelijk de paarden in zijn buurt bijt. Om 4.30 uur komen de eerste medewerkers aan in het slachthuis. Waakhonden hebben ons opgemerkt en blaffen onophoudelijk. We laten Lamar achter ons en rijden naar het slachthuis Entre Ríos.

De Lamar-site 's nachts

Overvolle kralen in het slachthuis Lamar

08.04.2015

Argentinië | Gualeguay | Slachthuis Entre Ríos | Import van paardenvlees

Bij onze aankomst aan het paardenslachthuis Entre Ríos staan er 20 tot 30 paarden in een paddock achter het gebouw. Er is geen schaduw of voedsel. We stellen vast dat er in andere lege paddocks wel enige – weliswaar vervallen en onderkomen – beschutting is voorzien en er liggen een aantal grote strobalen. Zelfs vanop afstand kunnen we zien dat vele paarden mager zijn met ingevallen flanken. Ze staan echter te ver en we kunnen dus niet vaststellen of de paarden gewond zijn. Een mager paard met uitstekende heupbeenderen ligt roerloos op de grond. Het paard lijkt uitgeput of gewond. Aan de andere kant van de omheining ligt een stapel kadavers. Heel wat dode paarden werden er in de open lucht gedumpt, ten prooi aan aaseters. De kadavers zijn in uiteenlopende staat

van ontbinding. Het lijkt erg aannemelijk dat de paarden zijn bezweken tijdens het transport of in de kralen van het slachthuis gestorven zijn.

Paarden in een paddock zonder beschutting of voedsel

Een stapel dode paarden naast het slachthuis Entre Ríos

11.04.2015

Argentinië | Santiago del Estero | Ontmoeting met slachtpaardenhandelaar | Import van paardenvlees

Vandaag hebben we afgesproken met een slachtpaardenhandelaar in een stadje in de buurt van Santiago del Estero. Hij zegt dat er momenteel 30 paarden op de verzamelplaats wachten om ingeladen te worden, en dat de transportwagen over enkele dagen volledig vol zal zitten. Tijdens ons gesprek heeft hij het over een collega uit La Banda, die instaat

voor het transport, de administratie en de transacties met de slachthuizen. We kennen de handelaar van een voorgaand onderzoek en willen het risico niet nemen om hem nogmaals te ontmoeten, want hij zou ons ongetwijfeld herkennen. In 2012 bezochten we de verzamelplaats in La Banda, van waar we een vrachtwagen volgden tijdens de 18 uur durende rit naar het slachthuis Lamar. De hele rit lang moesten de paarden het stellen zonder water of voedsel. De omstandigheden op het verzamelpunt waren ronduit rampzalig: geen beschutting, geen water, uitgemergelde en gewonde paarden, geen medische verzorging, honden en stokslagen om de paarden bijeen te drijven.

Op de verzamelplaats in La Banda worden paarden ingeladen. (foto 2012)

Honden worden ingezet om de paarden bijeen te drijven. (foto 2012)

12.04.2015

Argentinië | Salta | Ontmoeting met slachtpaardenhandelaar | Import van paardenvlees

In de voormiddag hebben we afgesproken met een slachtpaardenhandelaar in een stadje vlak bij Salta, in Noord-Argentinië. De handelaar – de grootste in de regio – bezit twee verzamelpaatsen voor “slacht”paarden. Hij vertelt ons dat hij in deze periode van het jaar slechts een drietal vrachtwagens per maand naar het slachthuis stuurt, aangezien er vanuit

de bergen nog geen paarden worden aangevoerd. Dat is pas over een maand het geval. Verder legt hij ons uit dat de paarden naar het slachthuis Solemar in Chimpay worden vervoerd, in plaats van naar het dichterbijgelegen slachthuis in Río Cuarto. Solemar betaalt immers beter. De rit naar Chimpay, in de provincie Río Negro, is zo'n 1.900 km lang en de vrachtwagen doet er meer dan 30 uur over.

De paarden worden naar slachthuis Solemar in Chimpay gevoerd, 1.900 km verderop.

12.04.2015

Argentinië | Tucuman | Paardentransport | Import van paardenvlees

Onderweg naar Tucuman rijden we een vrachtwagen vol paarden voorbij. Het gaat om een typisch Argentijnse transportwagen met open dak, die geen bescherming biedt tegen de zon of de regen. In Argentinië worden dezelfde vrachtwagens gebruikt voor zowel runderen als paarden. De wagens zijn echter helemaal niet geschikt voor het vervoer van paarden. De valdeuren zijn namelijk veel te laag voor de dieren, waardoor ze ernstige hoofdwonden kunnen veroorzaken. We zien overigens geen oormerken, wat erop wijst dat de paarden niet op weg zijn naar een slachthuis. Hoogstwaarschijnlijk worden de paarden naar een verzamelplaats voor "slacht"paarden of naar een veiling gebracht.

Een typische Argentijnse transportwagen die geen bescherming biedt tegen weersomstandigheden

15.04.2015

Argentinië | Gualeguay | Slachthuis Entre Ríos | Import paardenvlees

Om 7.15 uur komen we aan bij het paardenslachthuis Entre Ríos, waar we vorige week al waren langsgegaan. Het is nog pikdonker. Er staan verschillende groepen paarden in de kralen naast het gebouw. De paarden staan veel te dicht op elkaar gepropt met agressief bijtgedrag als gevolg. Wanneer het langzaam licht wordt, begint een slachthuismedewerker een groep paarden voor de slacht samen te drijven. Daarvoor maakt hij gebruik van een lange stok met een vlag waarmee hij de dieren herhaald slaat. De gladde, betonnen vloer is bijzonder glibberig. Minstens zes paarden komen ten val wanneer ze de kraal uitgejaagd worden en met elkaar in botsing komen.

Achterin het gebouw staan zo'n 60 tot 80 paarden in grotere paddocks. Ook hier zien we paarden in een paddock zonder voedsel of beschutting. Verschillende uitgehongerde dieren speuren de grond af op zoek naar iets eetbaars. In enkele paddocks bevindt zich een vervallen schuilplaats, maar de meeste hiervan bieden geen enkele vorm van beschutting. Verschillende paarden zijn graatmager met uitstekende ribben. Achter een groep paarden staat een uitgemergeld voskleurig paard waarvan de ruggengraat en heupbeenderen onder de huid uitsteken. Een ander paard met een grote open wonde aan een van de achterste benen staat naast een witte merrie met een dikke buik, wat doet vermoeden dat ze zwanger is. Heel wat paarden hebben schaafwonden aan hun lichaam en hoofd, waarschijnlijk door het vervoer in ongeschikte transportwagens.

De paarden glijden uit en vallen op de gladde betonnen vloer.

Sommige weiden beschikken over een vervallen afdak. Op andere weiden is helemaal geen beschutting voorzien.

De witte merrie lijkt zwanger, terwijl het magere paard gewond is aan een van de achterste benen.

Uruguay

13.03.2015

Uruguay | Totoral del Sauce | Slachthuis Clay | Import van paardenvlees

Om 9 uur komen we aan bij het slachthuis Clay. Op een boogscheut van de slachtvloer ligt de verzamelplaats voor de slachtpaarden van Clay. We zien dat er in verschillende kralen geen enkele vorm van beschutting is voorzien. In andere kralen bestaat de beschutting slechts uit een constructie van houten palen met een soort dak van zwarte stof. De stof is echter op de meeste plaatsen losgekomen, waardoor de meeste dieren het zonder bescherming tegen de zon en de regen moeten stellen. Bij sommige paarden zien we geen oormerken, hoewel ze die bij aankomst op de verzamelplaats zouden moeten krijgen. Door het ontbreken van de oormerken valt het sterk te betwijfelen of de dieren wel over de nodige papieren beschikken. Ons oog valt op een uitgemergelde ruïn zonder oormerk: het dier is er erg aan toe, lijkt erg verzwakt en uit zijn manier van lopen kunnen we afleiden dat het dier pijn lijdt. We zien nog een aantal magere paarden, waarvan de heupbeenderen en ribben duidelijk zichtbaar zijn.

Om 14 uur komt een vrachtwagen het slachthuisterrein op gereden. De oude, gammele wagen rijdt achterwaarts tot tegen de loskade. Het kwik loopt op tot boven de 30°C, terwijl het open dak van de trailer geen enkele bescherming biedt tegen de felle zon. De wagen zit overvol. Geen enkel paard draagt oormerken, wat bij ons de vraag doet rijzen waarom de paarden bij het slachthuis worden afgeleverd, en niet op de verzamelplaats, waar eveneens een loskade is voorzien. In Uruguay kunnen immers alleen paarden met oormerken legaal worden geslacht.

Een vervallen afdak biedt onvoldoende schaduw voor alle paarden.

Verzamelplaats Clay: een kraal zonder enige vorm van beschutting

Een uitgemergelde, verzwakte ruïn zonder oormerk

Paarden worden uit een gammele transportwagen gelost bij het slachthuis Clay.

13.03.2015

Uruguay | Sauce | Slachthuis Sarel | Import van paardenvlees

's Morgens volgen we een transportwagen vol paarden die langs Clay passeert op weg naar het slachthuis Sarel. Het is een typisch Uruguayaanse transportwagen, zonder dak en dus zonder beschutting tegen de zon of de regen. De aanhangwagen lijkt overvol te zitten, en we zien hoe heel wat paarden elkaar bijten. Bij Sarel zelf grazen paarden in de paddocks naast de hoofdweg. Er is stro voorzien en ze kunnen ook een klein beetje gras eten. De paarden kunnen echter geen schaduw opzoeken. Een mager paard met duidelijk zichtbare ribben en heupbeenderen ligt neer en lijkt uitgeput. 's Namiddags volgen we een andere transportwagen met paarden op weg naar het slachthuis Sarel. De dieren staan opeengepakt en het metalen traliewerk boven hun hoofden hangt erg laag, waardoor grote paarden hun hoofd kunnen stoten.

Vechtende paarden in de overvolle aanhangwagen

Een mager paard ligt neer en ziet er uitgeput uit.

Het metalen traliewerk boven de hoofden van de paarden hangt erg laag.

14.03.2015

Uruguay | Canelones | Verzamelplaats slachtpaarden | Import van paardenvlees

Pedrazzi is de voornaamste leverancier bij Clay en leverde vorig jaar 5.761 slachtpaarden. Wanneer we voorbij zijn verzamelplaats rijden, zien we vooral vee in de kralen staan, en daartussen enkele paarden. We vinden het vreemd dat de grootste leverancier van Clay maar zo weinig paarden heeft.

Een buur van Pedrazzi vertelt ons dat de leverancier paarden koopt op verschillende plaatsen van Noord- naar Zuid-Uruguay. Daarna passeert hij langs zijn verzamelplaats om nog enkele paarden in te laden. De paarden die al aan boord zijn, worden doorgaans niet uitgeladen. De rit van het noorden naar het zuiden duurt zo'n 8 à 10 uur, op voorwaarde dat Pedrazzi de paarden rechtstreeks naar het slachthuis voert. Aangezien hij onderweg op heel wat verschillende plaatsen paarden oppikt, kan de rit extreem lang duren voor de paarden die eerst worden ingeladen. Bovendien ondervinden de dieren veel stress wanneer ze een kleine ruimte met nieuwe groepen moeten delen.

Als we Pedrazzi's medewerkers vragen of ze paarden te koop aanbieden, antwoorden ze ons dat ze slechts over enkele rijpaarden beschikken die niet te koop zijn. Over de paarden die bij het vee in de kralen staan, zeggen ze ons niets. Het lijkt erg aannemelijk dat die paarden in het slachthuis zullen belanden.

De verzamelplaats van Pedrazzi, de voornaamste leverancier van het slachthuis Clay

15.03.2015

Uruguay | Tranqueras | Verzamelplaats slachtpaarden | Import van paardenvlees

's Morgens brengen we een bezoek aan de verzamelplaats van paardenhandelaar Bardanca, die aan de drie door de EU-erkende paardenslachthuizen levert. Hij is een van de voornaamste leveranciers van Clay en leverde er in 2014 meer dan 1.300 paarden. Bardanca huurt een terrein van een internationaal bosbedrijf in Tranqueras, in Noord-Uruguay. Bij onze aankomst zien we lege kralen en een loskade. Het water in de trog is erg vuil en zit vol algen. In de weide achter de kralen zien we een tiental paarden langs de bosrand. Waarschijnlijk lopen er nog meer paarden in de eucalyptusplantage, uit het zicht. Later krijgen we te horen dat Bardanca bekend staat als de grootste paardensmokkelaar van Uruguay. Een ambtenaar weet ons te vertellen dat de familie Bardanca al generaties lang paarden smokkelt en de dieren zonder problemen over de Braziliaans-Uruguayaanse grens krijgt.

Paarden grazen langs de rand van een eucalyptusbos.

De loskade van Bardanca's verzamelplaats

Het water in de trog zit vol algen.

15.03.2015

Uruguay | Artigas | Verzamelplaats slachtpaarden | Import van paardenvlees

's Namiddags rijden we naar de verzamelplaats van paardenhandelaar Bonfrisco, ten zuiden van Artigas, langs de grens met Brazilië. Bonfrisco leverde in 2014 438 paarden aan het slachthuis Clay. Zijn verzamelplaats ligt in een erg afgelegen gebied en is moeilijk te vinden. Als we er uiteindelijk aankomen, stellen we vast dat er helemaal niemand is. De kralen achter het vervallen gebouw staan leeg. De loskade bevindt zich in erbarmelijke staat. Op een grote weide achter de kralen staan een twintigtal paarden en een veulen. Twee paarden manken. Het kwik loopt vandaag op tot 34°C, maar er is geen beschutting voorzien op de weide en schaduw van bomen is er al evenmin. Iets meer naar de voet van de heuvel zien we beenderen liggen. Daar is waarschijnlijk een paard gestorven zonder dat iemand iets gemerkt heeft. De weide is begroeid met middelhoge struiken, waardoor we moeilijk kunnen zien of er gewonde of zieke paarden op de grond liggen. Het is bovendien nog maar de vraag hoe vaak er iemand naar de paarden komt kijken, want er woont duidelijk niemand in het gebouw.

De verzamelplaats van Bonfrisco, leverancier bij Clay

De loskade ligt er erg verwaarloosd bij.

Op de grond liggen beenderen.

Een dijbeen en een halve heup van een paard

17.03.2015

Uruguay | Treinta y Tres | Slachthuis El Amanecer | Import van paardenvlees

Op een weide, die eigendom is van het slachthuis El Amanecer, treffen we het rottende karkas van een paard aan, naast enkele schedels waarin geen kogelgaten te bespeuren vallen. Dat wijst erop dat de paarden voor dood werden achtergelaten in plaats van geëuthanaseerd.

Naast het slachthuisgebouw liggen acht wachtplaatsen, waar geen schaduw te vinden is. Op het voorplein dat naar de drijfgang leidt, worden de paarden in groep natgespoten. De medewerker richt de waterstraal vaak recht in hun gezicht. In de drijfgang die naar de ingang van het gebouw leidt, krijgen de paarden nogmaals water in het gezicht gespoten

waardoor ze achteruitdeinzen in plaats van vooruit te gaan. De vloer van de drijfgang is glad. Een wit paard glijdt uit en raakt maar moeilijk rechtop. Het lawaai van de slachtvloer weerklinkt luid. De paarden in de drijfgang zijn duidelijk erg bang of zelfs in paniek. Vooraan de lijn worden de paarden systematisch met een stroomstok het gebouw ingejaagd. Volgens de beheerder van het slachthuis worden de paarden met een stroomstoot op het hoofd verdoofd. Waarschijnlijk krijgen ze daarom vooraf water in het gezicht gespoten. Heel wat paarden zijn er heel erg aan toe. Sommige dieren zijn uitgemergeld of hebben open wonden en schaafwonden aan hun lichaam en hoofd. Eén paard heeft een bloedende wonde langs de ruggengraat. Een groot deel van deze verwondingen liepen de dieren waarschijnlijk op tijdens het transport. Bovendien zien we verscheidene paarden zonder oormerken. Dit is in strijd met de Uruguayaanse wetgeving, die stelt dat paarden zonder oormerken niet mogen worden geslacht.

Op de weide van het slachthuis ligt een paardenschedel zonder kogelgat.

De waterstraal wordt recht in het gezicht van de paarden gespoten.

Dit graatmager paard is duidelijk erg angstig.

Een paard glijdt uit in de drijfgang en valt.

Afgehakte paardenbenen vallen op de vloer van de binnenplaats

18.03.2015

Uruguay | Canelones | Verzamelplaats van slachtpaarden | Import van paardenvlees

Vandaag bezoeken we de verzamelplaats van paardenhandelaar Prego, in de buurt van Canelones, Zuid-Uruguay. Prego is een van de voornaamste leveranciers van Clay en leverde in 2014 1147 paarden aan het slachthuis. Wanneer we er aankomen, is een medewerker druk in de weer met de paarden voor te bereiden voor een veiling in

San Antonio de volgende dag. Terwijl hij de manen knipt, vertelt hij ons dat 400 paarden naar de veiling zullen gebracht worden. Het betreft niet alleen renpaarden. We merken dat een aantal paarden nog de veilingnummers dragen van een voorgaande verkoop. Bij sommige dieren moeten de onverzorgde hoeven dringend bijgesneden worden.

Een transportwagen is net aangekomen en er wordt één paard uitgeladen, met bloedende snijwonden aan het hoofd en één van de achterste benen. Wanneer het paard uit de wagen is, raapt een medewerker de hoefijzers in de aanhangwagen op. Die moeten afgefallen zijn tijdens voorgaande ritten. Het feit dat grote groepen paarden met hoefijzers worden vervoerd zonder tussenschotten in de wagen vormt een bijzonder groot risico op verwondingen. In een van de kralen ligt een koe op de grond, met gespreide achterpoten. Het dier kan duidelijk niet meer alleen rechtop komen. De koe heeft waarschijnlijk een gebroken bekken of gescheurde liesspiieren. Niemand kijkt om naar het dier, terwijl het dringend medische verzorging nodig heeft.

Een van de paarden draagt nog een veilingnummer van een voorgaande veiling.

Paard met onverzorgde hoeven

Niemand kijkt om naar een gevallen koe..

18.03.2015

Uruguay | San Antonio | Paardenveiling | Import van paardenvlees

We komen om 15.30 uur aan op de veilingssite vlak bij San Antonio. De veiling zou de volgende dag plaatsvinden, maar er werden al 230 paarden geleverd. In de helft van de gevallen gaat het om jaarlingen. Een vrachtwagen met paarden rijdt tot tegen de loskade, waarna de paarden worden gelost. Dat verloopt vrij chaotisch en de medewerkers pakken de paarden hardhandig aan met lange stokken. Tal van paarden zijn gewond of manken. Een mager paard kan slechts op drie benen steunen, want zijn linkerbeen vooraan is gebroken. Het dier zou eigenlijk niet vervoerd mogen worden en hoort dus niet thuis op de veiling. Tussen de volwassen paarden merken we een veulen en enkele pony's op. In de EU moeten die apart vervoerd worden, aangezien de kans vrij groot is dat ze door de grotere dieren vertrappeld worden. Na het lossen wordt de ganse groep naar een grote kraal gedreven, waar de dieren in kleinere groepen worden opgedeeld. Ook dit verloopt chaotisch en de dieren zijn duidelijk erg bang. Een veilingmedewerker legt ons uit dat de paarden worden opgedeeld in de volgende groepen: rijpaarden, wedstrijdpaarden, werkpaarden en paarden 'voor de industrie' (slachtpaarden dus). Een voskleurig paard waar een medewerker op reed, heeft een open wonde van ongeveer 20 cm aan zijn achterbeen rechts. De etterende wonde werd duidelijk niet verzorgd. Tussen een groep jaarlingen staat een paard dat erg mankt en moeizaam loopt.

Paarden van uiteenlopende groottes worden samen vervoerd.

Een paard met een gebroken been vooraan steunt op slechts drie benen.

Een veulen heeft schafwonden aan het hoofd en een gezwollen oog.

Ernstige open wonden worden duidelijk niet verzorgd.

19.03.2015

Uruguay | San Antonio | Paardenveiling | Import van paardenvlees

De paardenveiling in San Antonio wordt georganiseerd door paardenhandelaar Richard Prego, een van Clays voornaamste leveranciers van slachtpaarden. De verkoop start om 15 uur. De veilingmeester kondigt via luidsprekers aan dat er 400 paarden te koop worden aangeboden. Zowel rij- als slachtpaarden worden een tweetal minuten door de ring gejaagd. Ze worden hard aangepakt door de medewerkers en worden meermaals geslagen, ook op het hoofd. Ze zijn duidelijk erg bang en sommige raken zelfs in paniek. Een jaarling is zo bang dat het dier tegen de poort aan springt in een poging uit de ring te ontsnappen. Kinderen van uiteenlopende leeftijden berijden de paarden in de ring en helpen om de groepjes paarden van de kralen naar het voorplein te brengen. Het jongste kind is amper zes jaar oud. We zien hoe ook de kinderen de dieren slaan. Heel wat paarden die te koop worden aangeboden, zijn gewond, ziek of graatmager. We zien dieren met open wonden, gebroken benen en droes. Vele paarden manken. Een kastanjebruine ruïn is uitgemergeld en uiterst zwak. Het paard had nooit te koop mogen aangeboden worden. De jaarling die het de voorgaande dag duidelijk erg moeilijk had om te lopen, wordt eveneens door de ring gejaagd. Het magere paard met het gebroken voorste been, dat slechts op drie benen kan steunen, hinkt door de ring. Nadat de paarden verkocht zijn, worden ze naar andere kralen overgebracht, en in nieuwe groepen verdeeld. Er wordt flink wat gevochten in de kralen.

De veiling gaat door tot 21 uur. Een aantal paarden wordt na afloop ingeladen, hoewel de meeste dieren de nacht op de veilingssite doorbrengen. In de kralen is er geen water of voedsel voorzien. We zien hoe de hongerige paarden de grond afspeuren naar iets eetbaars.

Een rijpaard wordt door de ring gejaagd.

Een paard met gebroken vetlok wordt geveild.

Een paard met een verse, open wonde wordt door de ring gejaagd.

Een paard met een gebroken been hinkt op drie benen door de ring.

20.03.2015

Uruguay | San Antonio | Paardenveiling | Import van paardenvlees

De dag na de verkoop komen we om 6.40 uur terug aan op de veilingssite. De meeste paarden staan nog steeds in de kralen. Enkele dieren staan in de weiden. Om 7.20 uur wordt de eerste vrachtwagen tegen de kade aan gereden, waarna de paarden onmiddellijk worden ingeladen. De dieren worden door honden naar de laadbrug gedreven. De veilingmedewerkers maken gebruik van lange stokken met witte vlaggen om de paarden samen te drijven en te slaan. We zien hoe minstens tien veulens worden ingeladen, samen met volwassen dieren. Dat is in de EU verboden. In totaal worden 43 paarden ingeladen.

Op een weide naast het veilinggebouw staat de uitgemergelde, voskleurige ruïn die we de dag ervoor in de ring zagen lopen. Hij is erg verzwakt en beweegt uiterst traag. We merken ook een mager, zwart paard op, dat neerligt, met zijn hoofd op de grond. De paarden zijn volledig uitgeput door de stresserende veiling. Een bruin paard houdt zijn linker achterbeen van de grond en lijkt erg veel pijn te lijden.

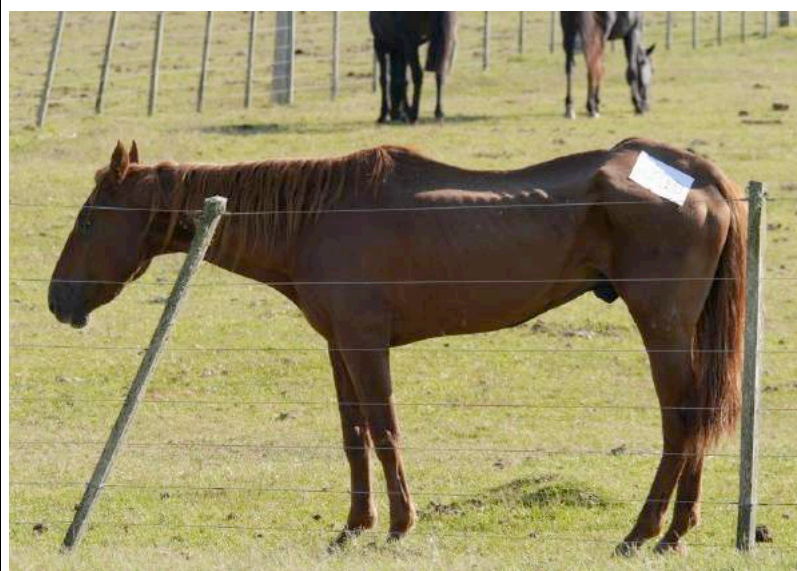
Vrachtwagens van uiteenlopende groottes rijden het terrein op om paarden in te laden. Om 10.20 uur parkeert de vrachtwagen van Richard Prego, een van Clays voornaamste leveranciers, tegen de kade. Opnieuw worden honden en lange stokken ingezet om de paarden in te laden. We horen luid geblaf. De valdeuren van de vrachtwagen zijn erg laag, waardoor de paarden hun hoofd moeten buigen om eronder te kunnen. We zien hoe een valdeur bij het sluiten op de rug van een paard terechtkomt.

De meeste paarden worden pas de dag na de veiling ingeladen.

Paarden van uiteenlopende groottes worden in dezelfde laadruimte vervoerd.

Een verzwakte en uitgemergelde ruïn

Een paard houdt zijn achterbeen omhoog uit pijn. Een uitgeput en mager paard ligt op de grond.

21.03.2015

Uruguay | Palmitas | Slachtpaardenhandelaar Bardanca | Import van paardenvlees

Vorige week brachten we een bezoek aan de verzamelplaats van slachtpaardenhandelaar Bardanca, in het noorden van Uruguay. Hij vertelde ons dat hij ook paarden houdt op een andere boerderij, vlak bij Mercedes, in het westen van het land. Bardanca levert aan alle drie door de EU erkende paardenslachthuizen en is een van Clays voornaamste leveranciers.

Wanneer we in Mercedes aankomen, vragen we de weg naar Bardanca's boerderij. De buurtbewoners hebben echter alleen weet van een privéwoning van Bardanca in Palmitas. We rijden erheen, maar er is niemand thuis. Op het terrein staan een grote en een kleinere transportwagen. Op de vloer van de grote wagen ligt paardenmest. De aanhangwagen ziet er gammelt uit en is volledig verroest. In de zijwanden zitten sleuven met scherpe randen, waarin de benen van veulens en pony's geklemd kunnen raken. De banden van de aanhangwagen zijn tot de naad versleten. Ze hebben vrijwel geen profiel meer. We stellen zelfs scheuren in de banden vast. Op de stuurcabine lezen we "BARDANCA", waaruit we kunnen afleiden dat de wagen nog steeds gebruikt wordt. Hieruit blijkt eens te meer hoe nonchalant de dieren worden behandeld. De aanhangwagen is volkomen ongeschikt voor het vervoer van dieren, en is zelfs gevaarlijk.

De verroeste trailer van Bardanca, met scherpe sleuven langs de wanden

Een versleten band zonder profiel

De gammele aanhangwagen hangt aan een stuurcabine waarop "Bardanca" te lezen staat.

23.03.2015

Uruguay | Colon | Verzamelplaats voor slachtpaarden | Import van paardenvlees

Wanneer we om 18.30 uur aankomen bij de verzamelplaats van paardenhandelaar Riccetto staat er slechts één paard in de kralen. We vermoeden dat de handelaar op een andere locatie paarden houdt, aangezien hij een van Clays voornaamste leveranciers is. We rijden wat rond op zoek naar een andere weide met paarden, maar onze zoektocht levert niets op. Wanneer we om 19 uur terugkeren naar de verzamelplaats, staat er een transportwagen naast de kralen geparkeerd. Er werd zopas een groepje merries en veulens gelost. Omdat de aanhangwagen geen scheidingswanden heeft, is het duidelijk dat ze samen in de aanhangwagen vervoerd werden, wat in de EU verboden is. Een van de merries draagt twee veilingnummers op de rug, een ouder nummer en een recenter. Dit wijst erop dat ze van de ene veiling naar de andere werd gebracht.

Riccetto woont naast de verzamelplaats en komt met ons praten. Alle paarden in deze kraal zijn merries, maar hij heeft nog meer paarden op andere weiden. Hij legt ons uit dat hij

paarden naar alle drie de slachthuizen stuurt, maar dat hij voornamelijk met Clay samenwerkt. Hij koopt de paarden op veilingen en bij verschillende boerderijen. Riccetto beweert dat het moeilijk te achterhalen valt waar de paarden op veilingen vandaan komen. Sommige paarden worden door hun eigenaars naar de veilingen gebracht. Andere paarden komen er in groep aan. Ze komen van paardenhandelaars die ze op uiteenlopende plaatsen hebben gekocht. In dat geval is de herkomst van het paard onzeker.

Merrie met twee veilingnummers.

Merries en veulens worden samen vervoerd.

24.03.2015

Uruguay | San Jacinto | Aankoop van fenybutazon | Import van paardenvlees

's Morgens trekken we naar een dierenapotheek in San Jacinto, in de buurt van Canelones. Met een verborgen camera filmen we onze aankoop van fenybutazon zonder voorschrift. Er wordt ons alleen gevraagd of we het nodig hebben voor een paard. Het geneesmiddel ligt naast het voeder gewoon in de rekken en het kost slechts 142 Uruguayaanse Pesos, zo'n 4 euro.

Fenybutazon wordt vaak aan paarden toegediend als ontstekingsremmer voor de behandeling van pijn of koorts. Het gebruik ervan bij dieren bestemd voor de vleesconsumptie in de EU is verboden. In Europa is fenybutazon uitsluitend op voorschrift verkrijgbaar en elke behandeling moet worden genoteerd op het paspoort van het paard, waarna het dier absoluut niet meer mag worden geslacht voor consumptie.

We kunnen fenylbutazon zonder voorschrift kopen.

24.03.2015

Uruguay | Totoral del Sauce | Slachthuis Clay | Import van paardenvlees

Wanneer we om 10.30 uur bij het slachthuis Clay aankomen, staan twee groepen paarden aan de laadkade van de verzamelplaats. Sommige paarden staan al in de drijfgang die naar de laadbrug voert. Het lijkt erop dat de paarden op deze verzamelplaats in een transportwagen naar het slachthuis zullen worden gevoerd, slechts enkele honderden meters verderop. We zien twee paarden met beenwonden die niet geschikt zijn om vervoerd te worden. Beide gewonde dieren kunnen slechts op drie benen steunen. Ze houden het gewonde been omhoog en uit hun houding blijkt dat ze pijn lijden. We stellen ook vast dat al deze paarden oormerken dragen, terwijl vele andere paarden in andere kralen die niet hebben. Bijgevolg rijst de vraag of de paarden pas geormerkt worden kort voor de slacht.

Om 12.30 uur komt een transportwagen aangereden bij het slachthuis Clay. Wanneer de wagen tegen de loskade staat, kruipt een medewerker van Clay op het traliewerk van het open dak van de trailer, boven de hoofden van de paarden. Dit jaagt de paarden angst aan. Zodra hij ons opmerkt, klimt hij naar beneden. Zodra de aanhangwagen leeg is, koppelen de medewerkers die niet los, maar drijven ze de paarden door de lage valdeuren tussen de vrachtwagen en de aanhangwagen. De kans is groot dat de paarden verwondingen oplopen aan hun hoofd. De grotere paarden moeten niet alleen hun hoofd buigen, maar moeten zich ook volledig bukken opdat hun schouders en rug de valdeuren niet zouden raken. Een grijs paard stoot zijn rug en valt neer. Een bruin paard loopt erg mank en verscheidene dieren zijn zo mager dat hun heupbeenderen duidelijk zichtbaar zijn.

We zien verscheidene paarden met veilingnummers op hun rug. De paarden zijn niet geormerkt. We vragen ons af waarom paarden zonder oormerken maar met veilingnummers worden afgeleverd bij de slachtvloer in plaats van de verzamelplaats van Clay. De paarden zouden eerst in quarantaine moeten worden geplaatst op de verzamelplaats, waar ze ook geormerkt moeten worden. In Uruguay kunnen immers alleen geormerkte paarden legaal worden geslacht voor menselijke consumptie.

Gewonde paarden kunnen slechts op drie benen staan.

Terwijl de paarden worden gelost, gaan medewerkers bovenop de transportwagen staan, wat de paarden bang maakt.

De paarden moeten onder de veel te lage valdeuren door.

24.03.2015

Uruguay | Sauce | Slachthuis Sarel | Import van paardenvlees

Om 11.45 uur komen we aan bij het slachthuis Sarel. In de paddocks naast de hoofdweg staan verschillende groepen paarden. In tegenstelling tot ons voorgaande bezoek, is er dit keer geen stro voorzien voor de dieren, ter aanvulling van het weinige gras dat er groeit. Verschillende paarden speuren de grond af op zoek naar iets eetbaars. De bomen zorgen voor een beetje schaduw, hoewel de meeste paarden het zonder beschutting moeten stellen.

Tal van paarden zijn erg mager en hun ribben en heupbeenderen steken duidelijk uit. Sommige paarden zijn werkelijk vel over been. Zo merken we een wit, uitgemergeld paard op dat zich amper beweegt en uit de houding blijkt dat het pijn lijdt. We vermoeden dat het dier last heeft van hoefbevangenheid. Een ander paard heeft een sterk gezwollen carpaal gewricht en kan geen gewicht verdragen op het been in kwestie. Het dier verroert helemaal niet. Pijnstillers als fenylbutazon mogen niet worden toegediend aan slachtpaarden die bestemd zijn voor menselijke consumptie.

Paddock waar amper gras groeit en waar geen schaduw is.

Magere paarden met duidelijk zichtbare ribben en heupen

Abnormale houding ten gevolge van pijn

Een paard met een gezwollen carpaal gewricht, steunend op drie benen